

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Suzanne Redfearn

Într-o clipă

Traducere din limba engleză de Mihaela Doagă

PROLOG

Doamna Kaminski știa.

Înainte să se întâmple.

Până în ziua cu pricina, ne-am imaginat că e genul de mamă dusă cu pluta, nevrotică și paranoică. Pe la spate o porecleam Gardianul și o compătineam pe Mo pentru că avea o mamă atât de chinuită de fobii și obsesii. „Protejată“ era puțin spus pentru felul cum își păzea doamna Kaminski fiica. Nu avea voie la petreceri de aniversare care se țineau pe plajă sau la piscină, decât dacă era și un salvamar de față și dacă putea participa și doamna Kaminski — silueta unei femei la vreo 40 de ani care pândea de pe nisip sau de pe malul apei, urmărind cu ochi de vultur copiii de 12 ani cu chef de petreceri. Nici nu se punea problema ca Mo să meargă la Disneyland. Deși era o femeie tăcută, minionă — înaltă cam de 1,50 —, cu un zâmbet amabil și deosebit de politicoasă, e greu de crezut cât de inflexibilă devenea când era vorba de siguranța lui Mo.

În secret ne întrebam dacă doamna Kaminski trecuse cumva prin vreun eveniment traumatizant în tinerețe, care să fi făcut-o să devină atât de protectoare,

dar Mo zicea că nu i se întâmplase nimic de genul ăsta. Din spusele sale, mama ei era pur și simplu convinsă că nimeni nu avea atâta grijă de copiii tăi cum aveai tu însăși. Era o abordare generoasă din partea lui Mo, dovedea mult mai multă răbdare decât am fi dovedit oricare dintre noi dacă mamele noastre s-ar fi amestecat în viața noastră cum făcea doamna Kaminski cu Mo.

Tabăra de științe din clasa a șasea a fost momentul când neînduplecarea ei s-a îmblânzit în sfârșit, trecând de la granit la oțel: ușor mai maleabil, dar nu cu mult. Toți elevii de-a șasea, în afară de Mo, urmau să meargă în excursie. Profesoara a sunat-o pe doamna Kaminski, apoi l-a sunat pe director și apoi pe mama. Mama a fost cea care a convins-o. Tata urma să meargă cu noi ca însoțitor și avea să aibă grijă personal de Mo. Poate că a fost din cauză că a crezut-o pe mama sau pentru că avea încredere în tata, sau pentru că a înțeles că nu o putea ține la infinit acasă, sau pentru că tabăra era atât de importantă în programa din anul respectiv. Oricare ar fi fost motivul, pentru prima dată în cei 12 ani de viață ai lui Mo, i s-a dat voie să zboare din cuib fără să o aibă pe mama ei alături.

De atunci, doamna Kaminski a lăsat-o pe fiica ei în grija noastră în repetate rânduri, fiecare angajament bazat pe încredere fiind prefațat de fiecare dată de promisiunile părinților mei: „vom avea mare grijă de ea”, „e pe mâini bune”, „Mo ne e ca o fiică” — platitudini de duzină la care mă gândesc întruna în ultimul timp, întrebându-mă dacă aceste clișee rostite din inerție au influențat cumva ce s-a întâmplat sau dacă nu au însemnat

nimic, iar lucrurile s-ar fi petrecut tot astfel indiferent de toate promisiunile nechibzuite făcute în prealabil.

De-a lungul anilor, și eu am fost lăsată în grija doamnei Kaminski, dar părinții mei nu i-au cerut niciodată vreo garanție că voi fi în siguranță. Mo e singură la părinți, așa că am fost luată să-i țin companie în toate vacanțele familiei Kaminski. Am fost cu ei în Africa, în Spania, în Thailanda și în Alaska. Părinții mei au acceptat cu entuziasm toate invitațiile, fără urmă de ezitare și fără să solicite garanții de protecție cum erau cele oferite când o luam noi pe Mo. Poate că se presupunea că e o promisiune valabilă în ambele sensuri. Sau poate că, în sinea lor, părinții mei știau că o astfel de promisiune n-ar putea fi garantată în vreun fel, ceea ce ar fi făcut ca decizia de a mă lăsa să merg cu ei să pară una ciudată. Îmi închipui că părinții mei înțelegeau că temerile doamnei Kaminski se bazau pe o introspecție profundă, că ea luase în calcul posibilitatea să apară o falie sau să erupă vreun vulcan sau să se scufunde corabia; și că, pusă în fața unei alegeri dificile, ea o să se îngrijească mai întâi de ai ei și că, deși eu și Mo ne aveam ca surorile, eu nu intram în acea categorie.

De când mă știu, îmi amintesc cum ne dădeam cu toții ochii peste cap — eu, surorile mele și prietenii mei — de câte ori venea vorba de doamna Kaminski, cum credeam cu toții că e dusă cu pluta.

Nimeni nu mai spune acum că e dusă cu pluta.

Ea a știut. Dinainte să se întâmple. Și mă întreb: cum? Să fie din cauză că avea abilități de profet, că avea darul unor premoniții supranaturale? Sau să fi fost exact cum spunea Mo — o atitudine de protecție rațională,

cântărită, bazată pe înțelegerea faptului că nimeni nu se îngrijește de ai tăi așa cum o faci tu, pe conștiința faptului că, dacă se ajungea la o alegere, copilul ei va fi pe al doilea loc?

Acestea sunt întrebările pe care mi le pun acum. După tot ce s-a întâmplat.

1

Dacă mai aud o discuție despre panglică roz sau aurie, clachez, jur! CUI ÎI PASĂ? Să se căsătorească în secret! Să termine odată cu asta! MOR!!!

Mo îmi răspunde aproape instantaneu prin SMS: Deci te distrezi?

Până și o extracție dentară ar fi mai puțin dure-roasă. De cinci luni îndur chinul ăsta. De când sora mea și-a anunțat logodna, cele mai mici detalii cu privire la nuntă au fost disecate și analizate până la refuz și tot mai sunt trei luni până la ziua cu pricina. *Până la refuz*. O vorbă pe cinste (trei, de fapt), care nu e folosită îndeajuns de des și care e cum nu se poate mai potrivită — toată plimbarea asta m-a adus la capătul răbdării.

E vineri, e o după-amiază superbă, senină, o zi numai bună de mers la plajă ca să faci skimboarding sau surfing sau doar să pierzi vremea cu prietenii. Dar, în loc de așa ceva, iată-mă aici, pe podeaua cabinei de probă a unui magazin cu rochii de mireasă, rezemată

cu spatele de perete, în timp ce soră-mea, în rochia de mireasă, face parada modei pentru mama, mătușă-mea și subsemnata, domnișoară de onoare fără voie. Cealaltă soră a mea, Chloe, nu e de față. La vreo săptămână după logodnă, a făcut un comentariu cum că instituția matrimonială ar fi un construct patriarhal, învechit, care oprimă femeia, moment în care a fost pusă imediat pe tușă, iar mie mi-a fost alocat rolul ei.

Mă întreb pe unde o fi acum. Probabil că pierde vremea cu Vance, stau bot în bot sau se plimbă ținându-se de mână prin centru, bucurându-se de ziua asta de vis. Mai că-mi vine să suspin de invidie și mă întreb, nu pentru prima dată, dacă nu cumva a făcut dinadins comentariul ăla. Lui Chloe îi merge mintea brici la din astea. Știe cum să se sustragă de la chestii și ideea de a lucra cot la cot cu mama timp de opt luni e clar ceva de la care ar fi ținut morțiș să se sustragă.

Rânjesc gândindu-mă cât de inspirată a fost manevra: cum a reușit soră-mea să se elibereze fără să refuze direct și cum mi-a pasat mie responsabilitatea de a fi mâna dreaptă a lui Aubrey. Mi-o imaginez pe Chloe zâmbind răutăcios în timp ce pune la cale chestia asta, știind cât de mult detest asemenea situații și știind că opt luni în care va trebui să am asemenea discuții, încercând să-mi păstrez zâmbetul vioi și încurajator, o să-mi afecteze din plin dispoziția de obicei relaxată, de om care nu umblă prin magazine decât dacă a rămas în fundul gol.

— Finn, tu ce părere ai? mă întreabă Aubrey, obligându-mă să-mi ridic ochii din telefon, unde derulez meme cu cele mai haioase animale din lume.

Pe ecran tocmai a apărut o imagine cu un pisoi călare pe un husky, cu laba ridicată, în dreptul căreia scrie „Urmărește șoarecele ăla!”

Clipesc și îmi pierd rânjetul, în timp ce mi se pune din senin un nod în gât. Deși îmi displac toate chestiile dantelate, feminine sau care au de-a face cu nunțile, mă inundă un val de emoții tipice pentru fetișcane. De două săptămâni încoace, Aubrey ne-a împuiat capul cu cât de perfectă e rochia ei. În cea mai mare parte a timpului, n-am ascultat-o prea atent — zicea ceva de satin, mătase, șiraguri de perle, ceva de o panglică și decolteu rotund. Dar acum, că o am în față — când mă privește de sus, de fapt, de pe tocurele ei foarte înalte —, cu valuri de satin de culoarea fildeșului, fine ca și cum ar fi țesute din apă, revărsându-i-se din dreptul taliei incredibil de subțiri, cu șiragurile de perlețe presărate în spirală, din jurul a ceea ce presupun că e un decolteu rotund, arată ca o prințesă din basme, cea mai frumoasă din țară, și sunt șocată de cât de frumoasă este... ba poate sunt chiar și un pic invidioasă.

În spatele lui Aubrey, mama își împreunează mâinile în față, iar mătușa Karen i-a înconjurat umerii cu brațul. Stau rezemate una de cealaltă, admirând-o pe soră-mea, cu coafurile lor assortate, blond-cenușiu, aproape atingându-se una de cealaltă.

— Drăguț, comentez, ca și cum n-ar fi mare chestie, apoi îmi întorc din nou privirea spre telefon.

Un câine negru mijește ochii la o înghețată pe băț galbenă, din care se scurg picături: „Mi-a înghețat neuro-nul”. Zâmbesc și parcurg mai departe imaginile în timp ce mama și mătușa Karen se extaziază și se învârt în

jurul lui Aubrey, admirându-i rochia din toate unghiurile, iar Aubrey se tot întoarce ba cu fața, ba cu spatele.

Mătușă-mea Karen se oprește în dreptul meu.

— Fă o poză, chițâie ea. Cu Finn. Cu amândouă.

Eu mă crispez la gândul că o să mă pună pe pagina ei de Facebook, cu un comentariu ridicol de genul: „Aubrey și Finn Miller, o viitoare mireasă superbă și o mireasă care o să fugă de la altar”.

— Nu, i-o retează mama, salvându-mă. Nu înainte de ziua cea mare. Aduce ghinion să pozezi fata în rochia de mireasă înainte de nuntă.

Oftez ușurată și mă trag ceva mai departe de Aubrey, îngrijorată că așa putea s-o întinez prin simpla mea apropiere. Ea îmi zâmbeste și schițează din vârful buzelor „Mulțumesc”, apoi se întoarce din nou spre cele două găini puse pe cotcodăcit, care au depășit faza admirației și acum se frământă în legătură cu modificările care trebuie făcute.

Simt că mi-au luat obrazii foc și îmi spun că e cazul să mă potolesc. Aubrey mi-a mulțumit deja de un miliard de ori și chiar nu-i așa mare chestie. Conversația pe care am avut-o cu viitoarea ei soacră n-a durat nici cinci minute, iar doamna Kinsell a fost extrem de relaxată.

Eu nici măcar n-aș fi dat telefon, doar că Aubrey era foarte necăjită. Mie mi se părea că rochia de mireasă a doamnei Kinsell părea în regulă din descriere și că era grozav faptul că Aubrey era a patra generație care avea s-o poarte — „o croială clasică, mărgeluțe vintage, un guler de dantelă în stil victorian și năsturași de satin la spate”. Dar Aubrey practic plângea în timp ce enumera toate detaliile și, dacă tot sunt varză când vine vorba de celelalte îndatoriri ale domnișoarei de onoare, mi-am zis că

măcar asta pot să fac. Mo zice că modul meu de a aborda astfel de treburi e un dar, o capacitate de a fi directă de care, în mod miraculos, nimeni nu pare ofensat. Eu cred că mai curând restul lumii complică inutil situațiile. Dacă pur și simplu spui lucrurilor pe nume, chiar nu se pune problema de „așa da” și „așa nu”. După ce a trecut peste surprinderea inițială, doamna Kinsell nu a avut nicio problemă. Ba chiar mi-a mărturisit că și ea își dorise să-și ia o rochie de mireasă nouă când se măritase.

Probabil că a sunat-o pe Aubrey imediat ce am închis, pentru că Aubrey m-a sunat după o jumătate de oră să-mi mulțumească și să-mi tot mulțumească. Și acum, iat-o, cinci luni mai târziu, făcând piruete, admirându-se în oglindă și zâmbind, iar eu mă bucur foarte tare că am hotărât să dau acel telefon atunci.

În fața mea, mătușă Karen își împinge în sus sânii generoși, măsura DD la sutien, exclamând „heeeei”, încurajând-o pe Aubrey să mai lărgească decolteul, iar mama dă din cap chiar când Aubrey încuviințează, zicând că Ben nu s-ar supăra, și în momentul ăla le fac poză, profitând de râsetele lor care acoperă declicul discret al camerei de la telefon.

Mă uit la ecranul micuț, ele trei râzând, cu expresii de încântare, rochia reflectată în oglindă, Aubrey zâmbind cu toată fața, iar mama și mătușă Karen zâmbind larg pe lângă ea. Îi trimit poza lui Mo, cu mesajul: Arată super!, urmat de o puzderie de inimioare și fețe zâmbitoare.

Pe ecran apare imediat răspunsul lui Mo: Recunoaște! Ești o romantică în sinea ta. Apropo, te-ai hotărât?

Mustăcesc în timp ce mă holbez la întrebarea ei, sperând poate să se desprindă vreo revelație din jocul

pixelilor scânteietori — răspunsul sau curajul care mă ocolește de când i-am mărturisit lui Mo că mă gândeam să-l invit pe Charlie McCoy la banchet. E genul de banchet la care fata invită băiatul și anul trecut am mers fără partener, cu alte câteva fete care erau prea timide, prea mândre sau prea urâte ca să invite vreun băiat. Ne-am combinat rochiile cu teniși Converse și am luat cu asalt ringul de dans, spărgându-ne în figuri, apoi am dat iama în deserturi, distrându-ne pe seama tuturor fetelor care de-abia mergeau pe tocure, le zâmbeau stingherite băieților cu care veniseră și se uitau cu jind la kaloriile interzise, înșirate acolo ca și cum le făceau în ciudă.

Fusesem convinsă că anul ăsta o să repet figura, dar asta se întâmplă până să apară Charlie. Parcă l-aș fi invocat prin puterea gândului. *Doamne sfinte, trimite-mi, te rog, un jucător de fotbal înalt, superb, un pic cam bleg, cu ochii verzi. Și, hocus-pocus!, a și apărut, în prima zi de școală, la prima oră.*

— Pământul către Finn.

Aubrey îmi aruncă bluza de trening și îmi dau seama că s-a schimbat la loc în hainele ei obișnuite și că tocmai ieșim din cabina de probă.

O urmez în magazin. Mama și mătușa Karen s-au oprit la casă ca să stea de vorbă cu proprietara, iar eu și Aubrey ieșim în stradă. Aubrey scoate imediat telefonul să-l sune pe Ben. Chicotește și se hlizește, entuziasmată de rochie, apoi trece la ținuta pe care s-o aleagă pentru întâlnirea cu părinții lui. În weekendul ăsta pleacă în Ohio cu Ben ca să-și cunoască mai bine viitorii socri.

Îi spune „Te iubesc”, apoi îi închide.

Își duce mâna la gură — are o manichiură impecabilă — și se apucă să-și roadă o cuticulă.

— Ți-e bine? o întreb.

— Am emoții.

Îi trag mâna de la gură, până nu-i dă sângele.

— Mda, n-o să le placă deloc de tine. Ești complet insuportabilă.

Îmi dau ochii peste cap și ea încrețește din nas.

— Măcar eu și Ben avem o scuză ca să nu mergem cu tine la experimentul tatei de reunire a familiei.

— Vrei să zici că tu și Ben nu sunteți deprimăți la culme că ratați ocazia să stați trei zile într-o cabană izolată, fără televizor, radio sau internet, în care singura sursă de distracție va fi compania mereu agreabilă a rubedeniilor noastre?

— Nu-mi vine să cred că-și imaginează sincer că e o idee bună.

— Doar îl știi pe tata, e un optimist.

— E în lumea lui. Asta n-o să repare lucrurile.

Ridic din umeri și-mi feresc privirea, sperând că se înșală, dar știind că probabil are dreptate. Frontul atmosferic din familie pare în pragul unei furtuni. Cu tot ce se întâmplă — certurile constante dintre părinții mei, problemele tot mai mari cu fratele meu, Oz, răzvrătirile repetate ale lui Chloe, care par să urmărească s-o scoată pe mama din fire, și propriile mele gafe din ultimul timp —, cred că stau mai mult pe la Mo decât pe-acasă în perioada asta. Ca un vulcan activ: cinci minute petrecute împreună duc inevitabil la erupție, iar să petrecem trei zile împreună e totuna cu a provoca Vezuviul să erupă.

— Păi, măcar o să fie și Mo, spune Aubrey.

Soră-mea o iubește pe Mo, aproape la fel de mult ca mine.

— Și Natalie, zic.

— Poftim? exclamă Aubrey, cu o expresie de compătimire.

Răzbunarea pasiv-agresivă a mamei pentru planul ticnit al tatei a fost să-i invite pe mătușa Karen și unchiul Bob, împreună cu Natalie, odrasla lor enervantă, ceea ce înseamnă că eu și Mo va trebui s-o includem acum în toate planurile noastre.

— Iar Chloe vine și cu Vance, adaug, punând cireașa pe acest tort indigest.

Chloe a acceptat să vină cu noi doar pentru că lui Vance îi place la nebunie snowboardingul, iar el e falit. Cazarea și biletele de telecabină gratis erau o ofertă prea îmbietoare ca să zică pas, deși va trebui să-i suportе pe ai mei un weekend întreg. Aproape nimic altceva pe lume n-ar fi convins-o pe Chloe să stea fie și un minut cu mama, cu atât mai puțin trei zile, nimic în afară de devotamentul ei față de Vance, devotament pe care noi ceilalți nu-l împărtășim. Individul e un leneș de prima mână, și fudul pe deasupra, pentru că e as la tenis și-și închipuie c-o să ajungă jucător profesionist.

— Păi, s-ar părea c-o să vă distrați de minune, comentează Aubrey, gândindu-se probabil că weekendul cu socrii ei sună din ce în ce mai bine.

Mătușa Karen și mama ies din magazin și mama descuie cu telecomanda Mercedesul ei nou-nouț, un SUV alb pe care și l-a făcut cadou de ziua ei, acum o lună.

— Las-o pe Finn să conducă, o îndeamnă mătușa Karen pe un ton nevinovat, deși comentariul numai nevinovat nu e.

Mătușa Karen e genul de persoană căreia îi place să-și bage coada, cum ar spune tata. Ca un spiriduș, îi place să stârnească zăzanie: un drăcușor pus pe șotii, ceea ce înseamnă că te distrezi de minune cu ea, mai puțin în momente ca acesta, când tu ești ținta distracției. Ridică din sprâncenele pensate cu grijă.

— Doar ți-ai luat carnetul, Finn, nu-i așa?

O văd pe mama cum se încordează, încremenind la gândul că ar putea să conducă altcineva mașina ei nouă și frumoasă.

— Eu aș prefera să mai trăiesc până la nuntă, intervine Aubrey.

— Sunt sigură că Finn conduce bine, comentează mătușa Karen, smulgându-i cheia din mână mamei.

— Poate altă dată, spune mama, întinzându-se s-o ia înapoi.

— Prostii, declară mătușa Karen, ținând cheia departe de mama, luându-mă de braț și trăgându-mă după ea. Să profităm de momentul de față.

Îmi face cu ochiul, complice, și îmi zâmbește.

În mod normal, mi-ar plăcea la nebunie toată treaba asta. Puține lucruri mă încântă mai tare decât s-o văd pe mama dând din colț în colț și chiar mă mândresc cu îndrăzneala mea în materie de cascadorii și întreceri, așa că ideea de a sări la volan și de a goni pe străzi ca Danica Patrick, băgându-le în sperieți pe mama și pe Aubrey, în timp ce mătușa Karen ar fi încântată la culme, ar trebui să-mi suradă.

Dacă nu ar exista o problemă minusculă.

— Urcă, mă îndeamnă mătușa-mea, ținând deschisă portiera din stânga.

Înghit în sec. Instructorul meu de la școala de șoferi, un individ chelios cu o respirație urât mirositoare și nervi de oțel, a numit acest handicap „dislexie de pedală”, o mică problemă majoră cu care mă confrunt, și anume tendința de a confunda accelerația cu pedala de frână, o problemă pe care nu reușesc s-o rezolv, oricât de simplă ar părea.

— N-am mai condus o mașină atât de mare până acum, încep. Așa că poate că ar fi mai bine să...

Mătușa Karen mă întrerupe.

— Prostii. E o nimica toată. Mașinile Mercedes practic se conduc singure. Hai, sus! mă îndeamnă, rânjind ca Motanul-Cheshire, în mod clar hotărâtă să se distreze pe seama mea.

Aubrey s-a urcat deja pe bancheta din spate și mama tocmai își pune centura, pe locul din dreapta mea. Mama habar n-are de maladia mea. De fiecare dată când ai mei mă întreabă cum merg lecțiile, le spun „bine”, fără să dau alte detalii.

— Țin minte când am încercat asta cu tine, comentează mama, uitându-se spre Aubrey. Erai speriată de bombe. Ți-a luat câteva săptămâni bune până ai îndrăznit să ieși din cartier.

— Eram doar precaută, protestează Aubrey, scoțând limba la ea. Ceea ce e de bine. Sunt în continuare un șofer model: n-am făcut niciun accident și nici n-am luat vreo amendă. Spre deosebire de tine.

Mama e renumită pentru câte amenzi a luat pentru depășirea vitezei legale — cel puțin două pe an, asta fără să le punem la socoteală pe cele de la care s-a sustras, vrăjindu-l pe agentul de circulație.

— Chloe, desigur, s-a descurcat de minune, continuă mama. Parcă ar fi condus dintotdeauna. După o singură lecție, era în stare să străbată țara în lung și-n lat.

Mi se activează spiritul competitiv. Asta-i treaba când ai două surori mai mari: orice ai face, ele au făcut deja chestia aia, ceea ce înseamnă că mă simt obligată să le întrec.

Mă uit în jos la pedale. Cea din dreapta e îngustă și e în poziție verticală, cea din stânga e lată și e pe orizontală. „În dreapta, accelerația. În stânga, pedala de frână.” Nu e mare filosofie. Cu una, pornești. Cu cealaltă, oprești. Oricine e în stare s-o facă. Vreau să zic, pe bune, jumătate din colegii mei de clasă și-au luat carnetul, iar majoritatea sunt de-a dreptul imbecili.

— Finn? mă strigă mătușa Karen, lăsându-și capul într-o parte, intrigată de reticența mea.

Zâmbesc și urc la volan, iar mătușa-mea bate încântată din palme și închide portiera după mine.

— E loc destul în spate, îmi zice, așa că îmi trag scaunul înapoi, ca să-mi pot întinde picioarele.

Îmi fac de lucru cu oglinzile și cu volanul, aranjându-le și rearanjându-le până când totul e ca la carte, în timp ce în mintea mea e un vârtej. „În dreapta, accelerația. În stânga, pedala de frână. Cu dreapta, pornești. Cu stânga, oprești. Pe bune, revino-ți! Te descurci. Dreapta. Stânga. Pornești. Oprești.”

— Sigur, s-ar putea să mor de bătrânețe până atunci, comentează Aubrey.

Îi rânjesc disprețuitor peste umăr, apoi mă întorc. Apăs cu grijă pe frână, apoi apăs butonul de contact și